



Monument



A Encarna Marín.

Agafe un diccionari i l'òbric a l'atzar; s'esllavissen fulls, l'un rere l'altre, fins que pressione una mica amb profunditat i la mà troba la paraula exacta que em duu al nom que et dignifica: "Monument".

Baralle la sintaxi de l'amor amb la semàntica de la mirada, i vés per on, te'm presentes senzilla i et respire.

Em nodrisc de la naturalitat teua, els jardins es pleguen al teu pas, i l'univers comprén que tu dones sentit a la seua efímera existència.

No t'he idealitzat en un joc més de paraules. Visc per elles i, en elles, signifiqui aquesta humanitat que massa a sovint vagareja perduda.

En aquest altar humil fet postal, m'acoste a les presències i absències del teu viure. Més enllà de venerar-te, balle en el text les mil giragonses d'un amor etern, tal com fan les milotxes.

Perquè aquest és un monument a la vida, un estat en què aquesta carn es projecta i com el vent no mai s'acaba.